

РЕШЕНИЕ
№ 141
В ИМЕТО НА НАРОДА

гр. Перник, 30 май 2013г.

Административен съд - Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание проведено на осми май през две хиляди и тринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СТЕФАН СТАНЧЕВ

ЧЛЕНОВЕ: ЕМИЛИЯ ИВАНОВА
СЛАВА ГЕОРГИЕВА

при секретаря Т.М. и в присъствието на представител на Окръжна прокуратура–Перник, прокурор ***, като разгледа докладваното от съдия Георгиева КНАХД № 140 по описа на съда за 2013 година, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Дирекция „Инспекция по труда“ – Софийска област против решение № 142 от 26.02.2013г. на Районен съд-Перник, постановено по НАХД № 2065 по описа на съда за 2012г..

С атакуваното решение е отменено наказателно постановление (НП) № 23-2306403 от 23.11.2012 г. на Директор на Дирекция „Инспекция по труда“(ИТ) – Софийска област (СО), издадено срещу СДРУЖЕНИЕ „****“, ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр. Перник, кв. “****”, ул. “****” № 63, представлявано от ***, с което за нарушение и на основание чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000 (две хиляди) лв..

В жалбата се твърди, че решението на първата съдебна инстанция е неправилно като постановено в противоречие с материалния закон. Съдържат се оплаквания за неправилност на изводите на първата съдебна инстанция за наличие на съществено процесуално нарушение в производството по налагане на административно наказание във връзка с липсата на посочена дата на извършване на нарушението в акта и издаденото въз основа на него НП, тъй като в същите се съдържала дата, до която предписанието е следвало да бъде изпълнено, от което за нарушителя е било ясно от кога точно е „бил в нарушение“, с оглед на което наказаното лице не е било ограничено във връзка с правото му да се защити. От касационния съд се иска да отмени атакувания съдебен акт и да реши спора по същество, като потвърди процесното НП. В съдебно заседание жалбоподателят не изпраща представител.

Ответникът по жалбата – СДРУЖЕНИЕ „****“, гр. Перник чрез пълномощника си възразява срещу жалбата, както и моли решението на първата съдебна инстанция да бъде оставено в сила.

Представителят на Окръжна прокуратура–Перник дава заключение за правилност и законосъобразност на атакувания съдебен акт и предлага същият да бъде оставен в сила.

Касационната жалба е процесуално допустима. Подадена е от страна в първоинстанционното производство, в законоустановения срок за обжалване на решението на Районен съд – Перник, което решение подлежи на касационен контрол за законосъобразност пред административния съд по реда на АПК, на основанията, предвидени в НПК по силата на препратката на нормата на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН. Пред

касационната инстанция страните не са представили писмени доказателства, в подкрепа на твърденията си.

Административен съд - Перник, като разгледа жалбата по реда на чл. 208 и сл. от АПК и взе предвид доводите и становищата на страните, след извършена и служебна проверка за валидност, допустимост и съответствие с материалния закон на атакувания съдебен акт приема следното:

Съгласно нормата на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН решението на първата съдебна инстанция подлежи на касационно оспорване на основанията, предвидени в НПК. В чл. 348, ал. 1 от НПК са изброени три основания за касиране на съдебен акт: нарушен е законът, допуснато е съществено нарушение на процесуални правила и наложеното наказание е явно несправедливо. По силата на разпоредбата на чл. 218, ал. 1 от АПК касационният съд следва да обсъжда само посочените в жалбата пороци на решението, но на основание чл. 218, ал. 2 от АПК за валидност, допустимост и съответствие на първоинстанционния съдебен акт с материалния закон административния съд, действащ като касационна инстанция, следи служебно. По аргумент от това следва извод, че за допуснати съществени процесуални нарушения от първа съдебна инстанция, както и за явна несправедливост на определеното да бъде наложено административно наказание съдът ще следи, само ако са били посочени в жалбата като основания за касиране такива пороци. Правилното приложение на материалния закон следва да бъде проверявано във всеки един случай на касационно обжалване. Във връзка с това настоящия касационен състав намира следното:

Решението на районен съд – Перник е валидно и допустимо, като постановено по отношение на правораздавателен акт, подлежащ на съдебен контрол, с произнасяне от компетентен съд и в законов състав, в рамките на дадените му от закона правомощия, след надлежно сезиране от страна с активна процесуална легитимация.

Във връзка с правилното приложение материалния закон, както във връзка с позицията и доводите на страните в спора, така и следствие извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК касационният съд намира следното:

За да постанови атакувания съдебен акт решаващия състав на Районен съд-Перник след преценка на представени и събрани писмени и гласни доказателства е приел от фактическа страна, че на 21.08.2012 г. при извършен последващ контрол във връзка с дадени с протокол от 19.06.2012 г. на СДРУЖЕНИЕ „***“, гр. Перник задължителни предписания, инспектор от Д „ИТ“ СО установил, че едно от дадените предписания, а именно: „за заплащане на допълнително месечно възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит на лицето Младен Станоев Ингилизов - портиер“ не е изпълнено. За това неизпълнение срещу сдружението е образувано административнонаказателно производство, като е съставен акт за установеното нарушение, въз основа на който било издадено процесното НП.

След така установеното от фактическа страна районният съд извършил служебна проверка за законосъобразност на административнонаказателното производство е приел от правна страна, че същото страда от съществен процесуален порок, който е самостоятелно основание за отмяна на НП. Прието е, че в акта и НП не е посочена конкретна дата на извършване на процесното нарушение и правото на нарушителя да организира защитата си било съществено ограничено в посока да ангажира доказателства в своя защита към конкретен момент. Липсата на дата, районният съдия е посочил и като препятствие да бъде извършена проверка за допустимост на образуваното производство по налагане на административно наказание във връзка със сроковете по чл. 34 от ЗАНН.

Административен съд – Перник не споделя позицията на първата съдебна инстанция и в този смисъл намира решението за неправилно.

Не се споделят изводите на първата съдебна инстанция във връзка с липса на конкретно посочена в акта и процесното НП дата на извършване на нарушението. Процесното нарушение е формално по своя характер, като изпълнителното деяние се състои в бездействие–неизпълнение на дадено предписание в рамките на посочен от контролен орган срок. В акта и НП е посочено, че лицето е следвало да изпълни предписанието в срок до 30.06.2012г., но не е сторило това. Крайният момент, до който е следвало да се изпълни предписанието е конкретно установен в протокола посредством ясно фиксиран срок. При това положение, тъй като и в акта, и в НП е посочена коректно именно тази дата, до която адресатът на предписанието е следвало да го изпълни, касационният съд намира, че описанието на нарушението в акта и НП съдържа в необходимата пълнота всички негови съставомерни признаци, като същевременно е възможно сроковете по чл. 34 ЗАНН да бъдат изчислени. Не е ограничено правото на защита, предвид доказателствата, приобщени по преписката.

Решаващия делото състав неправилно е приложил материалния закон. Процесното нарушение е маловажно в смисъла на чл. 415в, ал. 1 от КТ и са били налице предпоставките за преквалификация на деянието като маловажно по смисъла на чл. 415в, ал. 1 от КТ. Както АНО, така и районният съд е следвало да извършат проверка за това и при наличие на съответните предпоставки да приложат правилно закона. Такава проверка е била дължима, както във връзка с доводите на наказаното лице за липса на средства, така във връзка с молбата за удължаване на срока на даденото предписание, както и във връзка с представени доказателства за направени начисления във ведомостите за заплати за месец август 2012г.. Съдът на свой ред, както предвид горното, така и предвид доводите на процесуалния представител на наказаното лице, направени в съдебно заседание, е следвало да извърши проверка за наличие на предпоставки за преквалификация на случая като маловажен. В този смисъл е и ТР на ВАС № 7/2010г., задължително за органите на съдебната и изпълнителната власт, за органите на местното самоуправление, както и за всички органи, които издават административни актове по силата на нормата на чл. 130, ал. 2 от Закона за съдебната власт (ЗСВ). ВАС в решението си указва, че „в случаите, в които бъде установено, че са налице визираните от законодателя кумулативно дадени предпоставки по чл. 415в КТ конкретно нарушение да бъде прието за маловажно, административнонаказващият орган следва да приложи именно отговорността по последния текст, като съобрази размера на налаганата санкция с много по-ниските граници, установени от привилегирования състав на тази разпоредба“. И още "маловажните" нарушения, установени по КТ, съобразно чл. 415в от КТ имат два основни признака: нарушението да е отстранимо веднага след установяването му по реда на КТ и от него да не са настъпили вредни последици за работници и служители“. В настоящия спор и двете предпоставки са били налице – нарушението е било отстранено веднага след неговото установяване, посредством начисляване във ведомостта за заплати за август 2012г. (което начисляване е и реализирано чрез изплащането му), както и по делото не се установи от неизпълнението на това задължение да са произтекли вредни последици за работника. Последният си извод съдът прави на база „странното“ съдържание на предписанието - „в срок до 30.09.2012 г. работодателят да заплаща допълнително месечно възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит“. Въпреки, че самото съдържание на предписанието не е предмет на настоящия правен спор, то е част от основанието да се приеме, че при неизпълнение на предписание с това съдържание, не са произтекли вредни последици. При така неточно и несъответно на вмененото с КТ задължение за начисляване може да се приеме, че даденото предписание е изпълнено почти веднага след установяването на неговото неизпълнение, във вида, в който същото е разбрано от своя адресат, като от

това не са произтекли вредни последици за работника. Обратното следва да се установи надлежно от наказващия орган, респ. пред съда, който е инстанция по съществото на спора. При наличието на установените факти, при безспорните доказателства по делото и при липсата на доказани настъпили вредни последици за работници и служители, съдът е следвало да приложи специалният текст на чл. 415в от КТ.

Предвид материалноправния характер на нормата на чл. 415в от КТ, прилагането и може да се осъществи и от касационния съд във връзка със служебно дължимата проверка за правилно приложение на материалния закон и на база на фактите, така както са установени същите от първата съдебна инстанция. И тъй като делото е изяснено от фактическа страна и не са налице процесуални нарушения, допуснати при разглеждането му от районния съд, административният съд – действащ като касационна инстанция ще реши спора в неговото същество, като отмени атакувания съдебен акт и съответно измени процесното НП, с налагане на наказание на основание привилегированата санкционна норма за същото нарушение на КТ - на чл. 415, ал. 1, предл. 1 от КТ.

При това положение, настоящата инстанция намира за безспорно, че установеното нарушение покрива признаците, посочени в разпоредбата на чл. 415в от КТ. Като не е приложил същата норма, която е привилегирована спрямо общия състав на нарушението по чл. 415, ал. 1 от КТ, административнонаказващият орган неправилно е приложил закона, доколкото разпоредбата на чл. 415в от КТ е специален текст, който се прилага приоритетно в случаите, когато са налице неговите изисквания. Съответно, като не е изследвал въпросите за приложимостта на чл. 415в от КТ и районният съд е постановил решението си в нарушение на материалния закон.

Тъй като фактите по делото са изяснени, няма пречка настоящата инстанция, прилагайки нормата на чл. 415в от КТ, да се произнесе по съществото на спора, като измени размера на наложената глоба от 2 000 лв. на 100 лв., което съдът смята за съответно както на целите на административното наказване, заложили в чл. 12 от ЗАНН, така и съобразено с правилата, определени в чл. 27 от ЗАНН.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ, във вр. с чл. 222, ал. 1 от АПК Административен съд - Перник

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 142 от 26.02.2013г. на Районен съд - Перник, постановено по НАХД № 2065 по описа на съда за 2012г., КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ИЗМЕНЯ НП № 23-2306403 от 23.11.2012г. на Директор на Дирекция „Инспекция по труда“–Софийска област, издадено срещу СДРУЖЕНИЕ „***“, ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр. Перник, кв. “***”, ул. “****” № 63, представлявано от ***, като намалява размера на наложената “имуществена санкция” от 2 000 лева на 100 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.